

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.546 van 31 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake:

1. X

2. X

Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 december 2008 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoeker en verzoekers hun advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas van eerste verzoeker, X, als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

U verklaarde in Ingoesetië problemen te hebben gehad omwille van uw bezoek aan Tsjetsjenië in 2000.

Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Sinds uw eerste asielaanvraag in België in 2005 verliet u het land niet. U onderhoudt contacten met uw familie thuis en via hen vernam u dat u niet kan terugkeren. U wordt nog steeds gezocht in Ingoesetië omwille van uw arrestatie in 2000.

U verzamelde verschillende nieuwe documenten ter staving van uw tweede asielaanvraag, namelijk een brief van het Tsjetsjeens Comité voor de nationale verlossing, een fax van het Tsjetsjeens Comité voor de nationale verlossing, een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, een fragment film op een CD, een ingescande brief van een ex-medewerker van de FSB en artikels van internet.

Op 19 februari 2007 vroeg u, samen met uw vrouw GOEDIJEVA Roza (o.v. 5.836.353) en minderjarige kinderen, voor de tweede keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten.”

1.2. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas van tweede verzoekster, X als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

U verklaarde in Ingoesetië problemen te hebben gehad omwille van uw bezoek aan Tsjetsjenië in 2000.

Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Sinds uw eerste asielaanvraag in 2005 in België verliet u het land niet. U onderhoudt contacten met uw familie thuis en via hen vernam u dat u niet kan terugkeren. Uw man wordt nog steeds gezocht in Ingoesetië omwille van zijn arrestatie in 2000.

Uw man verzamelde verschillende nieuwe documenten ter staving van uw tweede asielaanvraag, namelijk een brief van het Tsjetsjeens Comité voor de nationale verlossing, een fax van het Tsjetsjeens Comité voor de nationale verlossing, een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, een fragment film op een CD, een ingescande brief van een ex-medewerker van de FSB en artikels van internet.

Op 19 februari 2007 vroeg u, samen met uw man JEVLOJEV Chasmagomed (o.v. 5.836.353) en minderjarige kinderen, voor de tweede keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten.”

1.3. Verzoekers wijzen er in hun verzoekschrift van 10 december 2008 op dat ze niet van Tsjetsjeense, maar wel van Ingoeshe origine zijn.

1.4. De Raad leest in het administratief dossier dat verzoekers inderdaad allebei verklaarden van Ingoeshe origine te zijn (zie verhoorverslag van 26 februari 2007 tweede verzoekster, nr. 6; zie verhoorverslag van 19 februari 2007 eerste verzoeker, nr. 6).

Vastgesteld wordt dat verzoekers de beschrijving sub. 1.1 en 1.2 voor het overige niet betwisten.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker, Chasmagomed JEVLOJEV, luidt als volgt:

“U vroeg voor de eerste keer asiel aan in België op 8 november 2005.

Het Commissariaat-generaal nam een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 27 februari 2006.

Het beroep bij de Raad van State is heden nog hangende.

U baseert uw tweede asielaanvraag op uw eerste asielaanvraag, zo verklaarde u uitdrukkelijk dat u bij uw verklaringen van uw eerste asielaanvraag blijft (DVZ, vraag 41).

Het betreft problemen met de Russische autoriteiten na uw arrestatie eind 2000 waarbij u onder dwang rebellenactiviteiten zou hebben bekend.

Echter, uw eerste asielaanvraag werd geweigerd op basis van het bedrieglijke karakter van de asielaanvraag. Een kopie van de beslissing is toegevoegd aan uw administratief dossier.

Bijgevolg dient uw tweede aanvraag grondig onderzocht te worden omtrent de geloofwaardigheid.

*In verband met enkele documenten die u reeds voorlegde tijdens uw eerste asielaanvraag (**geboorteakten van uw kinderen, huwelijksakte**) dienen volgende zaken te worden opgemerkt.*

U verklaarde op 15 oktober 2000 traditioneel te zijn gehuwd en pas in maart 2001 dit officieel te hebben laten registreren. U situeerde de officiële registratie uitdrukkelijk na de 'gebeurtenissen', namelijk uw arrestatie – in 2000 (CGVS, p. 3).

U geeft echter geen verklaring waarom het huwelijk pas zo laat officieel werd geregistreerd. Bovendien blijft u erg vaag over de manier waarop dit praktisch in zijn werk is gegaan.

U verklaarde zelfs niet meer te weten of u daar zelf al dan niet bij aanwezig was (CGVS, p. 4, 8). In uw situatie, waarbij u pas was vrijgelaten na een arrestatie en waarbij u ondergedoken leefde, is het toch van belang te weten of u al dan niet persoonlijk aanwezig was op de ZAGS (burgerlijke stand) bij de officiële registratie van uw huwelijk, waarvan u de akte voorlegt.

Ook over het verkrijgen van de officiële geboorteaktes van uw twee kinderen, geboren in 2001 en 2003 in Ingoesetië, blijft u bijzonder vaag.

U verklaarde niet te weten hoe u er aan kwam (CGVS, p. 6 – 7).

Ook verklaarde u niet te weten waarom er duplicaten van de geboorteaktes werden afgeleverd (CGVS, p. 15).

Na het interview voor het Commissariaat-generaal stuurde uw advocaat een fax waarin staat dat de duplicaten werden aangevraagd door uw zus aangezien zij de aktes verloren had gedaan en ze zich met het kindergeld bezighield (zie fax, toegevoegd aan uw dossier).

Het is erg merkwaardig dat, ten eerste, uw zus blijkbaar zonder problemen duplicaten kon bekomen alsook het kindergeld kon innen en, ten tweede, dat u daarvan blijkbaar niet op de hoogte was tot nu.

Wat er ook van zei, deze verklaring kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag omtrent de vervolgingen en uw situatie nadien niet herstellen.

*De **nieuwe elementen** die u voorlegde ter staving van uw tweede asielaanvraag kunnen het bedrieglijke karakter evenmin herstellen.*

*In verband met de **brief van het Tsjetsjeens Comité voor de nationale verlossing** dient vooreerst te worden opgemerkt dat daarin wordt gesteld dat uw adres in Grozny (Tsjetsjenië) is, terwijl u zelf beweerde dat uw adres in Ali-Yurt is (Ingoesetië; DVZ vraag 9).*

Aangezien dergelijk belangrijk element (woonplaats in de hoofdstad van Tsjetsjenië dan wel in een dorp in Ingoesetië) in de brief niet overeenkomt met uw verklaringen, kan de rest van de brief bezwaarlijk als een bewijs van de vervolgingen worden beschouwd.

*In verband met de **fax van het Tsjetsjeens Comité voor de nationale verlossing** dient te worden opgemerkt dat deze geen stempel van de organisatie en bovendien zelfs geen handtekening van de auteur bevat.*

In deze fax wordt in vijf lijnen gesteld dat u problemen zal hebben bij terugkeer, doch er wordt geen enkele informatie gegeven over de aard van de te verwachten problemen of over de oorzaak van die problemen.

Deze documenten kunnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag niet herstellen.

*In verband met de **brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV)** dient te worden opgemerkt dat deze handelt over de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het Commissariaat-generaal inzake de eerste asielaanvraag. In de brief wordt gesteld dat uw vrouw bij haar eerste asielaanvraag niet alles heeft verteld uit angst, onwetendheid en op aanraden van derden.*

Echter, er dient te worden gewezen op het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken toentertijd bij aanvang van de asielprocedure duidelijke instructies gaf betreffende het belang om oprecht en volledig te zijn bij het vertellen van de redenen waarom men het land is ontvlucht, en welke de risico's er zijn indien deze raad niet werd opgevolgd – voor akkoord getekend door uw vrouw -, welk duidelijk blijkt uit het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 30 november 2005), waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier.

Bovendien kan gesteld worden dat wanneer men asiel aanvraagt kan toch verwacht worden dat men zijn vertrouwen stelt in de asielinstanties.

Het BCHV stelde dat u over uw reisweg ook niet alles heeft willen vertellen, om te voorkomen dat u zou worden teruggestuurd naar het eerste Europese land welk u doorkruiste.

Deze redenering is duidelijk een berekende keuze en heeft geen uitstaans met 'wantrouwen voor de Belgische autoriteiten'.

Het BCHV haalt in de brief op de derde pagina nog aan dat uw vrouw, omwille van haar uiterlijke geloofskenmerken, een zwaarder risico op vervolging zou lopen.

Echter, noch u, noch uw vrouw haalde dergelijke vrees aan tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken of tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal.

Bovendien vermeldt de brief van het BCHV op de vijfde pagina nog dat het traditionele beleven van de Islam niet aan de basis ligt van de vlucht naar Europa.

Bijgevolg kan dit element bezwaarlijk opgenomen worden bij de behandeling van deze tweede asielaanvraag.

*In verband met het fragment van de **film van uw huwelijksfeest** dient te worden opgemerkt dat dit volgens u beelden betreft van (O. R.) en (B. A.), die hierbij aanwezig waren.*

Uw vrouw verklaarde dat ze in 2004 verdwenen (CGVS, vrouw, p. 2).

Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat deze personen of hun verdwijning verband houden met uw reden van vertrek.

Uw vrouw verklaarde terzake dat deze personen gewoon vrienden waren van uw man die aanwezig waren en op film staan (CGVS, vrouw, p. 2).

Uw vrouw verklaarde nog dat de moeder van (B.) een zaak had gewonnen bij het Europees Hof Voor de Rechten van de Mens en dat zijn zaak op de uwe lijkt (CGVS, vrouw, p. 2).

Dit document kan echter de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag niet herstellen.

*In verband met de **ingescande brief van een ex-medewerker van de FSB**, waarin wordt gesteld dat hij in de periode 2003 - 2004 werd gedwongen om onschuldige burgers te vervolgen, dient te worden opgemerkt dat deze persoon niet in verband gebracht kan worden met uw arrestatie, die dateert van veel vroeger (2000).*

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u bijzonder vaag blijft over de manier waarop u deze brief in handen kreeg (CGVS, p. 9 - 10). Hoe dan ook kan dit document evenmin de geloofwaardigheid van verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag herstellen.

Overtuigende documenten kunnen een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen. Dit is hier echter geenszins het geval.

Wat de de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooiën.

Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft.

De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er in het kader van uw tweede asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiäre bescherming.

De door u aangehaalde documenten ter staving van uw asielaanvraag (Geboorteakten van uw vrouw en kinderen, huwelijksakte, militair boekje, brief en fax van het Tsjetsjeens Comité voor nationale verlossing, brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, film op CD, ingescande brief van een ex-medewerker van de FSB) werden hierboven reeds besproken met uitzondering van uw militair boekje en de geboorteakte van uw vrouw.

Uw militair boekje bevat gegevens betreffende uw legerdienst en heeft geen betrekking op de door u aangehaalde problemen.

De geboorteakte van uw vrouw heeft evenmin betrekking op de door u aangehaalde problemen.

Bijgevolg kunnen deze documenten bovenstaande conclusie niet wijzigen.

De informatie van uw advocaat over de situatie in Ingoesetië en met de vraag voor Subsidiare Bescherming kan evenmin bovenstaande conclusie wijzigen. In een voorgaande paragraaf werd gemotiveerd waarom geen Subsidiare Bescherming kan worden toegekend, louter omwille van de herkomst uit Ingoesetië."

3.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake tweede verzoekster, Roza GOEDIJEVA, luidt als volgt:

"U vroeg voor de eerste keer asiel aan in België op 8 november 2005.

Het Commissariaat-generaal nam een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 27 februari 2006.

Het beroep bij de Raad van State is heden nog hangende.

U baseert uw tweede asielaanvraag op dezelfde motieven als uw man. Het betreft problemen met de Russische autoriteiten na de arrestatie van uw man eind 2000 waarbij hij onder dwang rebellenactiviteiten zou hebben bekend (DVZ, vraag 41).

In het kader van de tweede asielaanvraag van uw man werd een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling en weigering van toekenning van Subsidiare bescherming genomen.

De elementen van deze beslissing worden hierna kort beschreven.

[...]

Bijgevolg kan er in het kader van uw tweede asielaanvraag evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiare bescherming.

De door u aangehaalde documenten ter staving van uw asielaanvraag (Geboorteakten van u en kinderen, huwelijksakte, militair boekje van uw man, brief en fax van het Tsjetsjeens Comité voor nationale verlossing, brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, film op CD, ingescande brief van een ex-medewerker van de FSB) werden hierboven reeds besproken.

De informatie van uw advocaat over de situatie in Ingoesetië en met de vraag voor Subsidiare Bescherming kan evenmin bovenstaande conclusie wijzigen. In een voorgaande paragraaf werd gemotiveerd waarom geen Subsidiare Bescherming kan worden toegekend, louter omwille van de herkomst uit Ingoesetië."

4.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 10 december 2008 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Ze stellen dat de foutieve vermelding van hun etnische origine in de bestreden beslissing -zie sub. 1.3- een aanduiding is van het feit dat hun tweede asielaanvraag niet degelijk werd onderzocht door de Commissaris-generaal en menen dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende draagkrachtig is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Ze wijzen er op dat eerste verzoeker nooit persoonlijk betrokken is geweest bij de registratie van het huwelijk en bij de procedure tot het bekomen van de geboorteakten en duplicaten ervan, aangezien hij problemen kende met de autoriteiten.

Ze betwisten dat eerste verzoeker verklaard zou hebben dat hij zich niet meer herinnerde of hij al dan niet persoonlijk aanwezig was bij de registratie van hun huwelijk en verwijzen hiertoe naar de nota's door hun raadsman genomen tijdens het verhoor van 13 november 2007.

Ze stellen dat uit deze nota's blijkt dat eerste verzoeker aangaf dat hij, volgens zijn herinnering niet aanwezig was op de burgerlijke stand bij de betrokken registratie; ze wijzen er op dat tweede verzoekster bevestigde dat eerste verzoeker er niet bij aanwezig was.

Ze stellen dat eerste verzoeker dan ook niet ten kwade kan worden geduid dat hij niet kon aangeven hoe deze registratie is verlopen, aangezien hij er niet bij aanwezig was, en daarenboven in de Tsjetsjeense traditie, deze registratie bovendien weinig betekenis heeft.

Ze stellen dat hetzelfde geldt voor wat betreft de aanvragen tot het bekomen van de geboorteakten en de duplicaten ervan.

Ze verklaren dat ze dit overlieten aan de zus van eerste verzoeker omdat deze tewerkgesteld is in een dienst voor kinderbijslag. Ze beweren haar te hebben gecontacteerd met de vraag waarom er duplicaten van de geboorteakten zijn afgeleverd en als antwoord te hebben gekregen dat zij de geboorteakten was verloren maar dat ze hen dit aanvankelijk niet durfde te zeggen.

Ze verklaren dat de brief van het Tsjetsjeense Comité voor de nationale verlossing vermeldt dat eerste verzoeker in Grozny verbleef op het ogenblik dat hij problemen kreeg met de Russische autoriteiten, en dat de brief aldus foutief vertaald werd. Ze lieten bij aangetekend schrijven van 27 januari 2009 een vertaling van de brief toekomen aan de Raad.

Ze stellen dat het argument van de Commissaris-generaal hoe dan ook onvoldoende is om de waarachtigheid van de inhoud van deze brief in twijfel te trekken.

Ze zijn van mening dat de Commissaris-generaal de inhoud van deze brief had moeten controleren door onder meer, contact op te nemen met de organisatie waarvan de brief uitgaat.

Ze stellen dat de nalatigheid van de Commissaris-generaal de Raad in de onmogelijkheid stelt zich een oordeel te vormen over hun asielaanvraag en vragen de Raad dan ook om de bestreden beslissingen te vernietigen en de Commissaris-generaal met verder onderzoek te belasten.

Ze wijzen er op dat de fax van het Tsjetsjeense Comité voor de nationale verlossing het antwoord betreft van deze organisatie aan het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen waarin ze de waarachtigheid van de informatie vervat in boven vermelde brief bevestigt en menen dat de fax en de brief dan ook als één geheel moeten worden beschouwd.

Ze menen ook dat de Commissaris-generaal de brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen niet grondig heeft onderzocht en vragen aan de Raad om de bestreden beslissingen te vernietigen en voor verder onderzoek terug te sturen naar de Commissaris-generaal. Ze wijzen er op dat in deze brief het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van oordeel is dat ze een gegronde vrees voor vervolging hebben bij terugkeer naar hun thuisland en dat tweede verzoekster een aanvaardbare uitleg heeft gegeven voor haar bedrog tijdens haar eerste verhoor op Belgisch grondgebied, met name heeft zij toen het wantrouwen dat zij had tegenover de Russische autoriteiten uitgebreid naar de Belgische asiendiensten, en dat ze de bedrieglijke verklaringen van tweede verzoekster nagenoeg onmiddellijk hebben aangegeven en rechtgezet.

Ze laten gelden dat, zelfs al lag hun religieuze opvatting niet aan de basis van hun vlucht, uit informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat vandaag de dag personen met een niet-traditionele opvatting over de Islam, worden vervolgd in de Russische Federatie. Ze stellen dan ook deel uit te maken van een sociale groep, die bescherming behoeft in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Ze vermelden ook de film van hun huwelijksfeest en de ingescande brief van een ex-medewerker van de FSB te hebben voorgelegd om aan te geven dat andere personen

soortgelijke problemen hebben gekend en de FSB zich wel degelijk schuldig maakt aan vervolging van onschuldige burgers.

4.2. De Raad merkt op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De bestreden beslissingen werden door de Commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, eerste lid, 1° van de voormelde wet van 15 december 1980; de aangevoerde schending van artikel 52 van voormelde wet is onjuist.

De formele motiveringsverplichting, zoals vervat in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, heeft tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hen verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad schaaft zich achter de argumentatie van verweerder in zijn nota (zie p. 2) dat de materiële vergissing in de bestreden beslissingen met betrekking tot verzoekers hun etnische origine, niet noodzakelijkerwijs duidt op een gebrekkig onderzoek door de Commissaris-generaal.

Vastgesteld wordt immers dat verzoekers beiden gedurende nagenoeg twee uur werden verhoord op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslagen van 13 november 2007) met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, waarbij zij de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Aldus kan aangenomen worden dat verzoekers hun asielaanvragen terdege werden onderzocht door de Commissaris-generaal.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers zich bij hun tweede en huidige asielaanvraag steunen op hetzelfde asielrelaas als reeds aangevoerd werd tijdens hun eerste asielaanvraag (zie verhoorverslag van 26 februari 2007 tweede verzoekster, nr. 41; zie verhoorverslag van 19 februari 2007 eerste verzoeker, nr. 41).

Vastgesteld wordt dat dit asielrelaas ongeloofwaardig werd verklaard bij de bevestigende beslissingen van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal van 23 februari 2006.

Het beroep tegen deze beslissingen bij de Raad van State is nog steeds hangende. Aangezien dit beroep bij de Raad van State niet opschortend is, worden deze beslissingen krachtens het beginsel "le privilège du préalable" geacht in overeenstemming te zijn met de wet totdat de Raad van State eventueel anders beschikt (zie MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p.7).

De bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep is dan ook beperkt tot de beoordeling van de door verzoekers in het kader van hun tweede asielaanvraag aangebrachte elementen, en tot het oordeel of deze elementen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers in hun verzoekschrift (zie p. 15) zelf aangeven dat de film van hun huwelijksfeest en de ingescande brief van een ex-medewerker van de FSB die zij hebben voorgelegd, geen verband houden met hun asielrelaas.

De Raad schaart zich achter de motivering van de bestreden beslissing dat ook het werkboekje van eerste verzoeker en de geboorteakte van tweede verzoekster geen verband houden met verzoekers hun asielrelaas.

De Raad voegt hier aan toe dat dit ook geldt voor de geboorteaktes van verzoekers hun kinderen en hun huwelijksakte.

De Raad stelt vast dat verzoekers hun tweede aanvraag om van hen de status van vluchteling te erkennen in hoofdzaak steunen op een brief van het Tsjetsjeense Comité voor de nationale verlossing, een fax van dezelfde organisatie en een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen.

Wat de brief van het Tsjetsjeense Comité voor de nationale verlossing betreft, dient benadrukt dat de asielzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt.

Uit de twee vertalingen van bedoelde brief blijkt dat eerste verzoeker op het ogenblik van het opstellen ervan, te weten 13 april 2006, zijn woonplaats had in Grozny.

In de vertaling neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier, stuk 22) staat immers vermeld dat *“Uit een informatiebron zijn we te weten gekomen dat Evloev Khasmagomed Aboejazitovitsj, geboren in 1970, waarvan het adres het volgende is: Grozny, Proletarskajastraat, 42, appartement 31[...].”*

In de vertaling door verzoekers aan de Raad toegestuurd bij aangetekend schrijven van 27 januari 2009, wordt gesteld dat eerste verzoeker is *“woonachtig in de stad Grozny in de Proletarskaja-straat nr. 42, appartement nr. 31”*.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat eerste verzoeker steeds heeft verklaard vanaf het jaar 1995 in Ingoesjetië te hebben verbleven en er vanaf het jaar 2000 zijn “propiska” te hebben gehad (zie verhoorverslag van 13 december 2005, nr. 11, 41; zie verhoorverslag van 9 februari 2006, p. 1).

De Raad is van oordeel dat in acht genomen wat voorafgaat, geen bewijswaarde kan worden gehecht aan deze brief.

De Raad verwerpt dan ook de vraag van verzoekers om bijkomend onderzoek over deze brief te bevelen aan de Commissaris-generaal.

Aangezien verzoekers verklaren dat de fax en de brief als één geheel moeten worden gezien, bezit de fax ook geen enkele bewijswaarde.

Aangaande de brief van Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen stelt de Raad vast dat deze brief door de Commissaris-generaal op nauwkeurige wijze werd besproken in de bestreden beslissing.

Vastgesteld wordt dat de inhoud van deze brief echter geen steun vindt in het administratief dossier.

Uit het verhoorverslag van 30 november 2005 van tweede verzoekster blijkt immers geenszins dat zij tijdens dit verhoor angstig zou zijn geweest en wantrouwen zou hebben gehad ten opzichte van de Belgische asieldiensten.

De Raad schaart zich daarnaast achter de motivering van de bestreden beslissing dat het verzwijgen van informatie over de reisweg naar België, met als doel te voorkomen dat in toepassing van de wet, men teruggestuurd wordt naar het eerste land van binnenkomst in de Europese Unie, niet wijst op wantrouwen ten opzichte van de Belgische asielinstanties, aangezien het een bewuste keuze betreft om de betrokken asieldiensten te misleiden teneinde het verdere gevolg van zijn asielprocedure te beïnvloeden.

De Raad verwerpt dan ook de vraag van verzoekers om bijkomend onderzoek over deze brief te bevelen aan de Commissaris-generaal.

In tegenstelling tot wat verzoekers beweren in hun verzoekschrift, verklaarde eerste verzoeker wel degelijk dat hij zich niet meer herinnerde of hij aanwezig was bij de registratie van het huwelijk.

De Raad leest in het verhoorverslag van 13 november 2007 (zie p. 4-5, 8) van eerste verzoeker volgende verklaringen:

“Wie ging er naartoe om het huwelijk te registreren?”

Volgens mij mijn echtgenote met mijn zus, herinner mij niet goed. Niet zeker, herinner me gewoon niet met wie.

Ging u zelf niet mee, dan?

Herinner me niet. Er waren veel gebeurtenissen achter elkaar, herinner me gewoon niet hoe het in elkaar zat.

U weet niet of u er bij aanwezig was om huwelijk te registreren?

*Het is niet verplicht, om daar aanwezig te zijn, kan iemand anders zijn. Het belangrijkste is dat alle documenten worden voorgelegd die ze daar vragen, **ik herinner me echt niet of ik daar aanwezig was.***

U weet niet of u mee bent gegaan of niet, Zags registratie?

Nee, herinner me dat niet”

De Raad legt de nadruk op het feit dat eerste verzoeker aldus verklaarde dat hij zich niet herinnert **of** –en niet dat- hij bij de registratie van zijn huwelijk aanwezig was.

Aangaande de nota's van de raadsman van verzoekers merkt verweerder in zijn nota (zie p. 3-4) volgens de Raad terecht op dat deze nota's een eenzijdig stuk betreffen waarvan de waarachtigheid niet kan worden geverifieerd en dat opgesteld is door een persoon wiens taak, met name de persoonlijke behartiging van de belangen van zijn cliënt, niet gelijklopend is met de opdracht van de ambtenaar van het Commissariaat-generaal, die in alle onafhankelijkheid oordeelt en waarbij de ambtenaar geen persoonlijk belang heeft.

Terzijde stelt de Raad daarenboven vast dat voormelde verklaring ook voorkomt in dit stuk (zie p. 20).

De bestreden beslissing stelt terecht dat *“In uw situatie, waarbij u pas was vrijgelaten na een arrestatie en waarbij u ondergedoken leefde, is het toch van belang te weten of u al dan niet persoonlijk aanwezig was op de ZAGS (burgerlijke stand) bij de officiële registratie van uw huwelijk, waarvan u de akte voorlegt.”*

Het feit dat eerste verzoeker dit niet kan aangeven, dient de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet.

Wat betreft de verwijzing van verzoekers naar hun religieuze opvatting, merkt de Raad op dat een vrees voor vervolging, in concreto dient aannemelijk te worden gemaakt.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat noch eerste verzoeker, noch tweede verzoekster tijdens het verhoor van februari 2007 bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaven bij terugkeer naar hun land van herkomst problemen te zullen kennen omwille van hun religieuze overtuiging.

Dit lieten ze eveneens onvermeld tijdens het verhoor van 13 november 2007 op het Commissariaat-generaal.

Tijdens dit verhoor wees enkel de raadsman kort op hun religieuze overtuiging (zie verhoorverslag van 13 november 2007 eerste verzoeker, p. 17-18; zie verhoorverslag van 13 november 2007 tweede verzoekster, p. 22), zonder echter aan te geven welke concrete problemen verzoekers uit hoofde van deze overtuiging in het verleden zouden hebben gekend en in de toekomst zouden ondervinden in hun land van herkomst.

De latere verklaringen zijn dan ook onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers in het kader van hun tweede asielaanvraag geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 aannemelijk maken.

Dit wetsartikel, alsook de artikelen 48/2 en 48/5 van dezelfde wet werden dan ook niet geschonden door de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing.

Artikel 48/1 van dezelfde wet, waarvan verzoekers de schending aanvoeren, bestaat tenslotte niet.

5.1. Verzoekers stellen in ondergeschikte orde in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, b) en c) van de voormelde wet van 15 december 1980.

Ze herhalen als aanhangers van een niet-traditionele Islam problemen te zullen ondervinden in hun thuisland, en dat ze extra geïsoleerd zullen worden door de autoriteiten omdat ze na jarenlange afwezigheid terugkeren vanuit Europa, wat hen meer verdacht maakt.

Ze verwijzen naar de bekentenis die eerste verzoeker onder dwang zou hebben afgelegd.

Ze wijzen op de informatie vervat in het administratief dossier, meer bepaald het document getiteld "Subject Related Briefing, Ingoesjetië, veiligheidssituatie in Ingoesjetië", en stellen dat daaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Ingoesjetië slecht is.

Ze voegen hier aan toe dat deze informatie vermeldt dat het vaak niet duidelijk is of een slachtoffer van het geweld in het gebied burger, strijder of militair is.

Ze stellen dat deze vermelding de indruk wekt dat het aantal burgerslachtoffers hoger ligt dan wat officieel wordt aangenomen.

Ze laten gelden dat het geweld in Ingoesjetië vanuit Tsjetsjenië komt overgewaaid, zodat kan worden aangenomen dat het aantal burgerslachtoffers, zoals in Tsjetsjenië, hoog ligt.

Ze wijzen er op dat de betreffende informatie bovendien specifiek aangeeft dat het dorp waarvan eerste verzoeker afkomstig is, met name Ali-Yurt, een zone voor antiterroristische operaties is, waarbij veel burgerslachtoffers vallen, en dat het dorp ook te maken krijgt met zuiveringsacties, ontvoeringen en verdwijningen, vergelijkbaar met deze in Tsjetsjenië.

5.2. De Raad benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 loopt, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan, maar dat hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 4.2, die stelt dat verzoekers de Raad niet overtuigen van de geloofwaardigheid van de problemen van eerste verzoeker, en dat verzoekers hun problemen uit hoofde van hun religieuze overtuiging niet in concreto aannemelijk maken.

Deze aangevoerde problemen kunnen dan ook evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de voormelde wet van 15 december 1980.

De bewering van verzoekers dat ze bij terugkeer naar Ingoesjetië problemen zullen ondervinden omwille van hun jarenlange verblijf in Europa, heeft bij ontbreken van enig bewijs, slechts de waarde van een loze bewering.

Deze verklaring kan dan ook evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de voormelde wet van 15 december 1980.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald het document getiteld "Subject Related Briefing, Ingoesjetië, veiligheidssituatie in Ingoesjetië", blijkt tenslotte duidelijk dat er in Ingoesjetië geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals vereist in artikel 48/4, §2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980.

De persartikels die de raadsman van verzoekers heeft toegevoegd aan het administratief dossier (zie stuk 22) wegen niet op tegen boven vermeld document, opgesteld door het onafhankelijk onderzoeksbureau CEDOCA; de Raad laat laatstvermeld document prevaleren op de artikels door verzoekers bijgebracht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 31 maart 2009 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.